Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Rahbek, Knud Lyne

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Knud Lyne (1825-10-25)

Citation: Rahbek, Knud Lyne: ”BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Knud Lyne (1825-10-25)”, i *Af efterladte Breve til J. P. Mynster*, Ggldendalske Boghandling, s. 117. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002236589-000-shoot-L0022365890000054.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Af efterladte Breve til J. P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Rahbek, Knud Lyne, *Af efterladte Breve til J. P. Mynster,*

Fra Raybek.
D. 25. Oct. 1825.

Kiære Ven!

Det torde synes, som jeg betalte dig efter Cølns Vægt, ved at sende dig denne tykke Bog, istedenfor den liden Prædiken, du i Overgaars sendte os *); men ei at tale om, at det er lettere, at skiære en Rem af en anden Ryg end af sin egen, vilde jeg, hvis det var muligt, uendelig gierne bytte, og give mine Alphabeter for dit ene Ark.

Alvorlig! jeg takker dig som Menneske, Danneborger og Sandhedsven inderlig for denne Tale; det er et christeligevangelisk Ord til sin Tid; det første og eneste, der endnu i denne Strid er sagt, og der sikkerlig ei vil blive uden sin Velsignelse. Uagtet jeg følte mig smigret ved din vakre Svigerfaders vennehulde nys yttrede Tiltro, at et Ord i „Tilskuerens" gamle Aand og Tone kunde været nyttigt, følte jeg dog tillige, om end dette vilde og maatte været et Alvorsord, at det var ønskeligere, at det kom fra viet Pen, og tvivler meget paa, jeg, selv naar Alt, og jeg med, var som i hine Dage, vilde dristet mig til at indblande mig deri; ligesom jeg paa den anden Side i dit Skrift finder en kiær Stadfæstelse for min Overbeviisning, at et Kongebud, der forbød denne Sag at omhandles i Landets Sprog, vilde være ligesaa uklogt, som uluthersk, for ei at sige uchristeligt. Efterat man ved en utidig Splid har bragt menige Mand i Tvivl og Uro, kunde der i mine Tanker intet uforstandigere skee, end ved et saadant Kongebud bringe dem end videre paa den Formodning, at om denne Sag intet almeenfatteligt og almeenfyldestgiørende kunde siges; at denne Materie var et Tvistensæble for de Lærde, hvori de Ulærde maatte æde dem Døden.

s. 118Men see! du er ei Petri eller Pauli; du er Christi; du raader, du leder til det, der er Christendommens Væsen, Fred, Kiærlighed, Ydmyghed; Sandhedskiærlighed for Sandhedens, ei for Sandsigeriets Skyld. Jeg haaber uendelig meget Godt af dette dit lidet Skrift, og det skal glæde mig, om de flere evangeliske Præster, der til ingen „Fane have svoret", vilde følge dit Exempel, og give Menigheden sande opbyggelige Betragtninger. Hvad jeg derimod kunde ønske mig ældre Dages Kraft til, var, at jage alle Styverfængere, alle faade Spottefugle, alle Partimennesker — til hvad Parti de end høre — ud af Forgaarden.

Sacer est locus, pueri ! — Ogsaa jeg har, som du, saa meget Student jeg end er, forarget mig over de 88's Indblanding i denne Sag. Jeg vil ei tale om den Indbildskhed, at de vare de, der kunde dømme i denne Sag, at Disciplen her sætter sig til Doms over selve den Mester, han vil hædre; men burde da ei Theologer kunne føle, at Hovedæmnet i Striden var i sig for vigtigt, til at affærdiges saa βȣρσχιϰως?— Og nu alle disse Skriblere, der skal give deres Skilling med i Laget, i det Haab, naar Pullien deles, at faae en Daler ud igien! Som sagt! Gud lægge sin Velsignelse til det Exempel, du har givet, og da tør ikke blot en stor Forargelse, men en stor Fordærvelse mindeligen blive afvendt.

Min Kone, som vidste, jeg skrev dig til, og ogsaa herom, har bedet mig, i hendes Navn hilse, og takke; egentlig giør det mig ondt, at jeg saaledes uforsætlig har taget hende Pennen af Haanden, da hun, vel ei hierteligere eller oprigtigere end jeg, men dog mere i din Aand kunde, og vilde takket dig, saaledes som du fortiener at takkes. —

Din
Rahbek.